

'Onder de Boschboom'

Ongevraagd geboren

Zeventig heeft me altijd een mooie leeftijd geleken om te sterven. En het stoort me dat ik niet precies weet wanneer mijn tijd erop zit. Ik zou willen dat het net zo duidelijk was als bij een lamp – zoveel branduren, klaar! Maar zo gaat het niet. En om toch maar voorbereid te zijn op dat verrassende moment zocht ik in woonwijk de Herven naar de toegangspoort van het Bossche kerkhof, of naar een gat in de heg. Ik wilde eens zien waar ik vroeg of laat terecht zou komen en wat zoal de mogelijkheden zijn.

De oude dag wordt wel 'de droesem van het leven' genoemd. Dat is dat dikke spul, onderin de wijnfles, waar we liever niet van drinken. Toch weet ik nog altijd niet zeker of onze oude dag wel zo'n last is. Het moet toch geweldig zijn als we onszelf niet meer hoeven te verkopen met leugentjes en schuimklopperij, en wanneer er een einde komt aan al dat zwoegen en grijpen naar wind, zoals Prediker zo mooi zegt. Zo bezien zou het naderende einde ons vrolijk en zorgeloos moeten maken, maar kennelijk is er iets wat de stemming verpest. Zou het de langzame aftakeling zijn, de bingo's, het wachten op de avond? De rare luchtjes ook, want wanneer we oud zijn houden we de ramen liever dicht. 'Waarom wil je nog zo graag een vrouw?' vroeg ik op een zondagmiddag aan mijn vader. Zijn gezicht verstrakte en al snel wees hij naar de muur: 'Om de tv aan te zetten!' zei hij bits. 'O', zei ik, 'dan begrijp ik het.' En die andere zondag: hij zit aan dat tafeltje met die verchromde pootjes, en ik vraag: 'Waar denk je nu aan?' En even later komt het antwoord: 'Dat het regent', zegt hij peinzend. En inderdaad, het water bleef maar van de bladeren druipen, ook toen ik hem om vier uur een kus gaf en weer een week liet zitten.

We worden ongevraagd geboren, en soms duurt ons leven maar voort, wel vijfennegentig jaar. En dan kijken we naar de vlekken op onze handen en we zouden willen dat het voorbij was. Maar dan blijkt dat we niet alleen ongevraagd geboren zijn, maar dat ook het einde van ons leven door anderen wordt bepaald. Toch schijnt het zo te zijn dat we vlak voor onze dood wel mogen zeggen hoe we begraven willen worden. En daarom wilde ik op dat kerkhof eens gaan kijken, zomaar, om wat ideetjes op te doen. Maar ik kon de ingang niet vinden – wat hebben ze dat veldje goed verstopt. Pas na drie keer vragen wist iemand in een café mij de weg te wijzen, maar toen was het al te laat geworden. Een volgende keer dan maar. Want de vraag blijft: wil ik, hopsa, de kist in, met de neus omhoog? Of wil ik mijn bestaan nog even voortzetten in poedervorm, in een pot?

André Beks

Belangstellenden voor cultuurhistorie kunnen zich voor meer informatie wenden tot de Cultuurhistorische vereniging 'De Boschboom', secretariaat, telefoon: (073) 6446783 of www.boschboom.nl